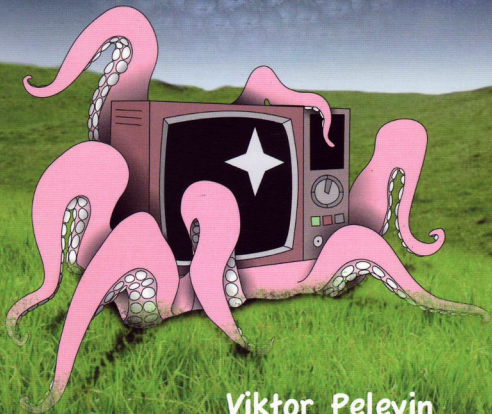

Viktor Pelevin

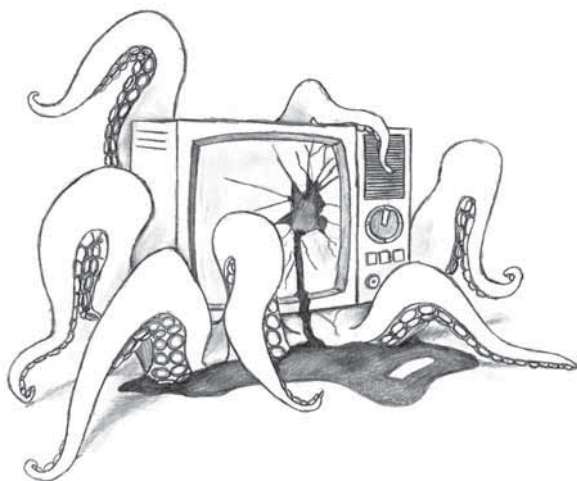
S.N.U.F.F.

Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov

Viktor Olegovič Pelevin

S.N.U.F.F.

Utopický román Viktora Pelevina
o najhlbších záhadách ženského srdca a najvyšších
tajomstvách leteckého majstrovstva.

Russian text copyright © by Viktor Olegovič Pelevin 2011
© Translation rights into Slovak language are acquired via FTM Agency, Ltd., Russia 2015
Translation © Iva Vranská Rojková 2015
Cover illustration © Timotej Šebeň 2015
Cover design © Jana Satková 2015
Slovak edition © Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov, spol. s r. o.,
Bratislava 2015
<http://www.vsss.sk>; e-mail: vsss@vsss.sk

Realizované vďaka štipendiu Literárneho fondu

s finančnou podporou Ministerstva kultúry Slovenskej republiky

VYDAVATEĽSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV, spol. s r. o.

Z ruského originálu Viktor Pelevin: S.N.U.F.F., Eksmo, Moskva, Rossijskaja federacija, 2011
Preložila: Iva Vranská Rojková
Zodpovedná redaktorka: Anna Penkovová
Obálku s použitím ilustrácie Timoteja Šebeňa graficky spracovala: Jana Satková
Grafická úprava: Jana Satková
Tlač: P+M Turany

Prvé slovenské vydanie
Printed in Slovakia

ISBN 978-80-8061-880-3

*jour après jour les amours mortes
n'en finissent pas de mourir¹*

Serge Gainsbourg

¹ Deň za dňom mŕtve lásky neprestávajú umierať.

Prvá časť:

DAMSEL IN DISTRESS²

²Dievča v nebezpečenstve

Sú činnosti, čo ťa zachránia, *keď dušu ti nepokoj zjedá*³. Zmätený rozum pri nich chápe, čo robiť a v akom poradí – a dočasne nachádza pokoj. K nim patrí napríklad vykladanie pasiansu, strihanie brady a fúzov a tibetské meditatívne vysýpanie mandaly. Medzi ne zaraďujem aj už takmer zabudnuté umenie písať knihy.

Cítim sa príšerne.

Keby mi niekto povedal, že budem doslova ako posledný someliér sedieť pred manytú a všíť na seba na argumentovači vybrúsené kocky stavebnice slov, takému človeku by som napľul do tváre. Samozrejme, obrazne. Zatiaľ som ešte nezorkovateľ, hoci poznám to plemeno lepšie, než by som chcel. No tieto stručné memoáre som ani náhodou nenapísal pre ľudí. Pustil som sa do toho kvôli Manytúovi, pred ktorého čoskoro predstúpim – samozrejme, ak ma zatúži uvidieť (môže sa stať, že bude príliš zaneprázdnený, lebo na to stretnutie sa spolu so mnou poberie more národa).

Kňazi vravia, že pri každom obracaní sa na Singulárneho treba podrobne vysvetliť všetky okolnosti. Zlé jazyky tvrdia,

³ kurzíva – prekl.: Citát z Lermontovovej básne I smutno, i nudno

že sa tým snažia nafukovať ceny za deklamácie: čím je ape-
lácia dlhšia, tým drahšie človeka vyjde prečítať ju v chráme.
No keď ma už raz napadlo vyrozprávať túto históriu pred
tvárou večnosti, urobím to podrobne, a vysvetlím dokonca
aj to, čo sa beztak vie. Pretože zo sveta, na ktorý sme zvyk-
nutí, nám čoskoro nemusí zostať nič okrem týchto náčrt-
kov.

Keď som sa pustil do spisovania poznámok, ešte som
nevedel, ako sa celá táto história skončí – a udalosti sú po-
väčšine opísané tak, ako som ich prežíval a chápal v mo-
mente, kedy sa diali. Preto sa často vo svojom rozpráva-
ní odvolávam na prítomný čas. Všetko by sa dalo opraviť
v rámci korektúr, no zdá sa mi, že takto moja správa vyze-
rá autentickejšie – akoby osud tak chcel, že sa moja histó-
ria ocitla zosnímaná na chrámový celuloid. Nech už všetko
ostane tak, ako je.

V tomto príbehu účinkuje mladý Ork Grym a jeho pria-
teľka Chloja. Okolnosti sa zbehli tak, že som tých dvoch dlhý
čas pozoroval zo vzduchu a prakticky všetky ich dialógy, kto-
ré uvádzam, som nahral dištančnými mikrofónmi mojej
Hennelóry. Preto mám možnosť porozprávať túto históriu
tak, ako ju videl Grym – čím sa moja rola stáva oveľa zaují-
mavejšou, no nijako to neškodí dôveryhodnosti rozprávania.

Môj pokus vidieť svet očami mladého Orka sa môže nie-
komu zdať nepresvedčivý – osobitne v tej časti, kde opisu-
jem jeho pocity a myšlienky. Súhlasím, úsilie civilizovaného
človeka vnoriť sa do nepokojných stavov orkskej duše vyze-
rá podozrivo a neúprimne. Ja sa však nepokúšam vykresliť
vnútorný portrét Orka do poslednej bodky.

Staroveký básnik tvrdil, že každé rozprávanie sa podo-
bá na tkaninu napnutú na čepeliach presných vcítení. A ak

sú moje vcítania do orkskej duše presné – a oni presné sú – tak nie mojou zásluhou. Ani nie zásluhou našich someliérov, ktorí stáročie za stáročím tvorili takzvanú „orksú kultúru“, aby učinili jej duchovný horizont absolútne transparentným pre náležitý dozor a kontrolu.

Všetko je jednoduchšie. Ide o to, že som strávil značnú časť práce nad týmito zápiskami v čase, keď sa Grym hrou osudu stal mojim susedom a mohol som mu položiť každú otázku, čo ma zaujímal. A keď píšem „Grym si pomyslel...“ alebo „Grym sa rozhodol...“, nie sú to moje domnienky, ale trochu zredigované dešifrovanie jeho vlastného rozprávania.

Samozrejme, pokúsiť sa uzrieť svet, ktorý poznáme od detstva, orskými očami je ťažká úloha. Ukázať, ako mladý barbar, ktorý nemá ani šajnu o histórii a vesmírnom systéme, postupne vracia do civilizácie, zvyká si na jej „zázraky“ a kultúru (s radosťou by som dal do úvodzoviek aj druhé slovo). No ešte ťažšie je pokúsiť sa vidieť cudzími očami samého seba – takže mi prichodí stať sa hrdinom chystaných memoárov hneď dvakrát: aj ako rozprávač, aj ako účinkujúci.

No ústredné miesto v tomto trúchlivom rozprávaní o láske a pomste neprináleží ani mne, ani Orkom, ale tej, ktorej meno ešte stále nedokážem spomenúť bez sĺz v očiach. Možno, že tak o desať – dvadsať strán ďalej naberiem dostatok síl.

Pár slov o mne. Volám sa Demjan-Landulf Damilola Karpov. Nemám zbytočné manitú na genealógiu mena, a viem len toľko, že časť týchto slov je blízka cirkevno-anglickému

jazyku, časť spisovnej ruštiny a časť pochádza zo zabudnutých starovekých jazykov, ktorými v súčasnosti na Sibíri už dávno nik nerozpráva. Moji priatelia ma volajú prosto Damilola.

Ak mám hovoriť o svojej kultúrnej a nábožensko – politickej samoidentifikácii (to je, samozrejme, vec veľmi relatívna – musíte však vedieť, či hlas k vám dolieha ponad prahy stáročí), som post – antikresťanský laik – existencialista, liberatívny konzervál, zamilovaný služobník Manytúa a jednoducho slobodný neangažovaný človek, zvyknutý o všetkom na svete rozmýšľať vlastnou hlavou.

Ak je reč o mojej práci – tak som tvorca reality.

Vôbec nie som blázon, ktorý si navráva, že je božstvom, rovným Manytúovi. Naopak, ja tú prácu, za ktorú tak málo platia, hodnotím triezvo.

Akákoľvek realita je čiastkou informačných technológií. To sa v rovnakej miere týka hviezdy, rozpoznanej mozgom z impulzov očného nervu, aj orkskej revolúcie, o ktorej informuje spravodajský program. K informačným technológiám patrí aj pôsobenie vírusov, usadených pozdĺž trasy nervu. Takže, ja som súčasne oko, nerv aj vírus. A ešte dopravný prostriedok oka k cieľu a (prechádzam na jemný šepot) dve rýchlopalné delá po bokoch.

Oficiálne sa moja práca nazýva „kameraman live news“. Ak máme veci nazývať pravými menami, cirkevno – anglické „live“ by tu bolo čestnejšie zmeniť na „dead“.

Čo robiť, každá epocha si vymýšľa svoje eufemizmy. V dávnych dobách miestnosť šťastia nazývali hajzeľ, potom záchod, toaleta, kúpeľňa a ešte kadejako – no každé z týchto slov postupne nasiaklo záchodovým zápachom a vyžadovalo zámenu. Presne tak je to aj s núteným zbavovaním

života – nech by ste ho pokrstili akokoľvek, podstata realizovanej procedúry vyžaduje častú rotáciu štítkov a etikiet.

Vďačne používam slová „kameraman“ a „videoumelec“, no v hĺbke duše, prirodzene, veľmi dobre chápem, čomu presne sa venujem. Všetci to v hĺbke duše veľmi dobre chápeme – pretože práve tam, v predvečnej tme, kde sa zažíha svetlo nášho rozumu, žije Manytú, a ten cez zdrapy akýchkoľvek slov vidí podstatu.

Moja profesia zahŕňa dva vzájomne neoddeliteľné aspekty.

Som videoumelec. Moje osobné virtuálne štúdio sa nazýva *DK v-arts & all* – jeho maličké nenápadné logo, ktoré je vidno v pravom dolnom rohu obrazovky pri veľkom zväčšení, poznajú všetci uznávaní profesionáli.

A som aj bojový pilot CINEWS INC – spoločnosti, ktorá sníma správy a snuffy.

Je to na štáte celkom nezávislá štruktúra, čo Orkom ťažko vysvetlíte. Orci nás upodozrievajú, že im klameme. Zdá sa im, že každá spoločnosť môže byť usporiadaná len podľa rovnakej schémy, ako je to u nich, len cynickejšie a podlejšie. No veď preto sú Orci.

Náš štát je prosto úrad, ktorý upcháva škáry na náklady daňových poplatníkov. Prezidilina neopľúva len lenivec, a z roka na rok je ťažšie nájsť záujemcov o zvolenie do tejto funkcie – dnes musia štátnych funkcionárov dokonca skrývať.

No všetkých drží pod krkom Manytúova Rezerva: chlapci stadiaľ nemajú príliš v láske, keď sa o nich veľa hovorí, a vymysleli dokonca špeciálny zákon o *hate speech*⁴. Pri jeho

⁴ o výrokoch zasievajúcich nenávisť

podrobnom skúmaní zistíte, že podeň spadá prakticky každá zmienka o nich. A tak, hoci CINEWS kašle na štát, s Rezervou sa nemieni ťahať za prsty. Ani s Manytúovým Domom, ktorý podľa zákona nepodlieha nikomu, len pravde (takže pátraním po nej sa netreba príliš intenzívne zaoberať – nemuselo by to byť správne chápané).

Nie som zlý umelec, no takých je mnoho.

Som však najlepší pilot. Aj v spoločnosti to všetci vedia. Práve mne vždy zveria najzložitejšie a najdelikátnejšie úlohy. A ja som nikdy neoblafoľ ani CINEWS INC, ani Manytúov Dom.

Skutočne milujem v živote len dve veci – moju kameru a moju suru.

Tentoraz porozprávam o kamere.

Svoju kameru *Hennelóra-25* s plným vizuálnym maskovaním mám v osobnom vlastníctve, čo mi umožňuje uzatvárať zmluvy za oveľa výhodnejších podmienok, než dokážu páni bez vlastného tátoša.

Kdesi som čítal, že *Hennelóra* je krycie meno machra antiky Jošku Rudela zo strany *Zelených SS*, vyznamenaného Červeným krížom s korunkami a listami konope za hrdinstvá na africkom fronte. No môžem sa aj mýliť, pretože historický aspekt ma zaujíma minimálne. Mne osobne taký názov pripomína meno láskavého a múdreho morského prasiatka.

Navonok je to stroj v tvare ryby s optikou na špici a niekoľkými kormidlami – stabilizátormi, čo z neho trčia v rôznych rovinách. Niektorým *Hennelóra* pripomína aerodynamické závodné motocykle dávnych epoch. Vďaka maskovacím manytú, ktoré pokrývajú jej povrch, má matno čiernu farbu. Ak by stála vertikálne, bol by som od nej o dve hlavy nižší.

Hennelóra sa dokáže neuveriteľne svižne premiestňovať vzduchom. Môže dlho krúžiť okolo cieľa a vyberať si najlepší uhol útoku alebo snímania. Robí to tak ticho, že sa dá začuť len z tesnej blízkosti. A pri zapnutom maskovaní je prakticky neviditeľná. Jej mikrofóny vedia zachytiť a nahráť rozhovor za zatvorenými dvermi, hyperoptika umožňuje vidieť cez stenu ľudské siluety. Je ideálna na špionáž, na letecký útok v prízemných výškach – no a, samozrejme, na nakrúcanie.

Hennelóra nie je najnovší model na trhu. Mnohí si myslia, že *Sky Pravda* ju vo väčšine parametrov predstihuje, najmä v oblasti nakrúcania pornofilmov v infračervenom spektre. *Pravda* má oveľa lepšie vizuálne maskovanie – systém „split time“ na kremíkových vlnovodoch. Tú vôbec nezaregistrujete. No moja *Hennelóra* využíva tradičné metamateriály, preto prilietáť príliš blízko k živým terčom sa mi nemusí vyplatiť. A keď už, tak radšej zo strany slnka.

Moja *Hennelóra* je však, po prvé, oveľa lepšie vyzbrojená. Po druhé, vďaka tuningu je akékoľvek porovnávanie so sériovými modelmi bezpredmetné. Po tretie, zžil som sa s ňou ako s vlastným telom, a presedlať na inú kameru by mi prišlo veľmi ťažko.

Keď vravím „bojový pilot“, neznamená to, že lietam na nebi ja sám so svojím tlstým bruchom ako naši vlasatí predkovia v ich kerozínových gondolách. Tak ako všetci vyspelí profesionáli našich čias pracujem z domu.

Sedím za kontrolným manytú s pokrčenými kolenami, opierajúc sa hrudou a bruchom o kopu mäkkých vankúšov – v podobnej polohe sa jazdí na rýchlostných motocykloch. Pod sebou mám najnaozajstnejšie orkské kniežatské sedlo z dávnych čias, ktoré som kúpil za ohromné peniaze u starožitníka. Je sčerneté časom a ešte sa na ňom dá rozlíšiť dra-

hocenná výšivka. Je poriadne tvrdé, čo pri práci v sede a polohu pomáha predchádzať problémom s prostatou a s hemoroidmi.

Na nos si dávam ľahké okuliare so stereoskopickými manytú, v ktorých vidím priestor v okolí *Hennelóry* tak, ako keby som otáčal hlavou primontovanou ku kamere. Nad kontrolným manytú visí rytina starodávneho umelca *Štyria jazdci Apokalypsy*. Poprosil som známeho someliéra, aby jedného z jazdcov odstránil, čím sa moje pracovné miesto zdanlivo stalo pokračovaním metaforu. Niekedy ma to nadchýna.

Pilotáž je zložitú umenie podobné jazde na koni: v rukách mám ohnuté rukoväte a pod chodidlami orkské strieborné strmene, kúpené spolu so sedlom a pripojené ku kontrolnému manytú. *Hennelóru* riadim zložitými, takmer tanečnými pohybmi nôh. Tlačidlá na rukovätiach majú na starosti bojové a snímacie systémy kamery; je ich veľmi veľa, no prstami ich poznám naspamäť. Keď kamera letí, zdá sa mi, že to letím ja, korigujúc svoju polohu v priestore najjemnejšími pohybmi nôh a rúk. Preťaženie však necítim. Keď začína ohrozovať kamerový systém, realita v mojich okuliaroch sčervenie, to je všetko.

Zaujímavé, že neskúsenejšiemu pilotovi oveľa menej hrozí zničenie kamery, pretože má aktivizovanú zabudovanú „ochranu pred hlupákom“. No ja musím tento systém vypínať kvôli niekoľkým mimoriadne vybrúseným manévrom – a ešte aby som si zachoval schopnosť klesnúť takmer k zemi. Ak sa rozbije kamera, ostanem živý. No stálo by ma to toľko manytú, že popravde by bolo lepšie, keby som rovno umrel. Vlastne preto naozaj lietam ja sám, a táto ilúzia je pre mňa najskutočnejšou realitou.

Už som hovoril, že plným najzložitejšie a najdelikátnejšie úlohy korporácie. Napríklad, začať ďalšiu vojnu s Orkami.

Samozrejme, treba o nich porozprávať hneď na začiatku, inak nik nepochopí, čo je to za slovo.

Prečo ich tak nazývajú? Nejde o to, že by sme sa k nim správali pohrdavo a považovali ich za rasovo menejcenných – také predsudky v našej spoločnosti nie sú. Každopádne, po fyzickej stránke to sú rovnakí ľudia ako my. Zhoda so starobylým slovom „ork“⁵ je tu celkom náhodná – hoci pohlase poznamenávam, že náhody nebyvajú.

Podstata tkvie v ich oficiálnom jazyku, ktorý sa nazýva spisovná strednosibírčina.

Jestvuje taká veda – „lingvistická archeológia“, o ktorú som sa trochu zaujímal, keď som sa učil orkské príslovia a porekadlá. Výsledkom je, že si doteraz pamätám kopu všetkých zaujímavých faktov.

Do rozpadu Ameriky a Číny žiaden spisovný strednosibírsky jazyk nikde neexistoval. Vytvorili ho tajné služby narkoštátu Actland – keď vysvitlo, že čínske ekokráľovstvá, ktoré proti sebe bojujú za Veľkým Múrom, sa nebudú vmiešavať do diania, ak sa actlandskí Nazgúlovia rozhodnú pochutiť si na Sibírskej Republike. Actland sa vybral tradičnou cestou – rozhodol sa rozbiť Sibír na niekoľko bantustanov a každý prinútil hovoriť vlastným nárečím.

To boli časy všeobecného úpadku a degradácie, preto spisovnú strednosibírčinu vymysleli sfetovaní fušerskí migranti z čiernomorských brehov, ktorým, ako bolo v Actlande zvykom, vyplácali mzdu vo forme návykových látok. Vyzná-

⁵ Ork je pomenovanie pre postavu humanoida podobného škretom v knihe Pán prsteňov od Tolkiena. – pozn. prekl.

vali kult Druhého Mashiacha a na jeho pamiatku vytvorili spisovnú strednosibírčinu na báze ukrajinčiny s indušizmami – no z akéhosi dôvodu (možno pod vplyvom návykových látok) k nemu pricapili veľmi zložitú gramatiku, mätúci tvrdý znak a sedem minulých časov. A keď vymýšľali fonetický systém, pridali „úkanie“ – zjavne im nič iné neprišlo na um.

A tak úkajú už tristo rokov, ak nie päťsto. Už dávno neexistuje ani Actland ani Sibírska republika – no jazyk ostal. Doma hovoria spisovnou ruštinou, štátnym jazykom celej administratívy je však spisovná strednosibírčina. Na to prísne dohliada ich vlastný Úrad kultúrnej expanzie, a áno, dozeráme i my. No v skutočnosti dohľad nie je potrebný, pretože tým jazykom sa živí celá orkská byrokracia a vrhá sa preň po krku.

Orkský byrokrat sa tento jazyk najprv desať rokov učí, zato potom je pánom sveta. Každý dokument treba totiž najprv preložiť do spisovnej strednosibírčiny, potom ho zaevidovať, získať od riadiaceho orgánu rozhodnutie v spisovnej strednosibírčine, a až potom smie žiadateľ dokument znova podať. A ak je v ňom čo i len jedna chyba, môžu ho vyhlásiť za neplatný. Žijú a tlstnú z toho vedúci pracovníci všetkých orkských úradov a prekladateľských oddelení – a tých je tam viac než chlievov.

Do hovorovej reči spisovná strednosibírčina takmer neprenikla. Jedinou výnimkou je názov ich štátu. Nazývajú ho Urkajinský Urkaganát alebo Urkajina a sami seba nazývajú Urkami (zdá sa, že im to v náhlivosti navrhli podľa výzvy „ukry!“, hoci sú aj iné filozofické hypotézy). V ľudovej reči je slovo „Urk“ nepopulárne – patrí k honosnému patetickému štýlu a považuje sa za staromódno – úradné. No práve z neho vzniklo cirkevno – anglické „Orkland“ a „Orks“.

Urkovia, najmä tí, čo žijú v mestách, ktorí každou bunkou nasávajú našu kultúru a vo všetkom sa po nás opíčia, už mnoho stáročí nazývajú sami seba podľa cirkevno – anglického zvyku Orkami, pričom prehnane „ókaajú“. Pre nich je to spôsob, ako vyjadriť protest proti autoritatívnemu despotizmu a ako podčiarknuť svoj civilizačný výber. Náš kinematografický priemysel to plne uspokojuje. Preto slovo „Ork“ takmer celkom vytesnilo termín „Urk“, a dokonca aj naše spravodajské kanály ich začínajú volať „Urci“ len vtedy, keď hustne historická atmosféra a ja dostávam rozkaz na vzlet.

Keď hovorím – „rozkaz na vzlet“, to samozrejme neznamená, že mi zveria prvý bojový útok. To zvládne každý nováčik. Mňa poverujú tým, aby som na chrámový celuloid nakrútil predvojnové spravodajstvo. Každý človek, čo pracuje v informačnom biznise, chápe, aká je táto robota dôležitá.

V skutočnosti na každej vojne pracuje more ľudí, no nezainteresovaný človek ich úsilie nevidí. Vojny sa obvykle začínajú, keď orkské mocenské zložky opäť raz pritvrdo (a oni to inak nevedia) potláčajú revolučný protest. A ďalší revolučný proces sa rozhára – tak to už vychádza – keď je načasе nakrúcať novú sériu snuffov. Približne raz za rok. Niekedy trochu zriedkavejšie. Mnohí nechápu, ako to, že sa orkské povstania začínajú presne v potrebnom čase. Ja osobne to, samozrejme, neskúmam, no mechanizmus je mi jasný.

V orkských dedinách sa ešte aj dnes dostávajú do náboženského vytrženia pri pohľade na mikrovlnnú rúru. Nechápu, ako je to možné – oheň nikde, hamburgera sa nikto nedotýka, a ten je čoraz horúcejší. Robí sa to jednoducho – treba vytvoriť elektromagnetické pole, v ktorom sa častice hamburgera dostanú do búrlivého pohybu. Orkské revolúcie sa pripravujú presne tak ako hamburgery, s tou vý-

nimkou, že častice somarín v orkských lebkách sa neuvádzajú do pohybu elektromagnetický poľom, ale informačným.

Ani k nim netreba posielat' emisárov. Stačí, aby nejaká globálna metafora – a všetky naše metafory sú globálne – naznačila hrdej orskej dedine, že ak sa v nej prebudí túžba po slobode, ľudia prídu na pomoc. Vtedy sa v tej dedine túžba po slobode zaručene prebudí, jednoducho kvôli vidine bezprácného zisku – pretože centrálna vláda bude deň čo deň platiť viac a viac dedinskému starostovi, aby sa táto túžba čo možno najdlhšie neprebúdzala v plnej sile, no živelnú tendenciu k slobode a šťastiu už nebude možné zabrzdiť. Pričom my na to neminieme ani jeden manytú – hoci by sme si ich mohli natlačiť, koľko treba. Budeme len so záujmom sledovať proces. A keď sa vyeskaluje do potrebného stupňa, začneme bombardovať. Pochopiteľne, že nie tú dedinu, ale to, čo potrebujeme mať na záberoch.

Nevidím na tom nič mimoriadne odsúdeniahodné. Naše informačné kanály neklamú. Orkom skutočne vládne zriedkavá svoloč, ktorá si zaslúži bombardovanie v každom momente, a ak sa ich režim nejaví stelesneným zlom, tak výlučne preto, že je značne zriedený degeneratívnym mrazmom.

Ani ospravedlňovať sa nemáme pred kým. Či nás odsudzujú, či nie – no sme, žiaľ, to najlepšie, čo na tomto svete je. A to si nemyslíme len my, ale aj samotní Orci.

Informačnou podporou revolučného hnutia v Orkladne sa zaoberajú someliéri z iného oddelenia. Ja zodpovedám výlučne za videolevel, čo je oveľa dôležitejšie aj z umeleckého, aj z náboženského hľadiska. Najmä celkom na počiatku vojny, keď už prebehla prvá vlna titulkov („svet Orkov varoval“), ale štandardný fídbek ešte nedorazil.

Posledných niekoľko vojen so mnou vo dvojici pracoval Bernard-Henry Montaigne Montesquieu – určite to meno poznáte. Okrem toho, Bernard-Henry bol môj sused (chýry o jeho hýrivom spôsobe života výrazne zveličovali). Nestali sme sa priateľmi, pretože som neschvaľoval niektoré jeho záľuby, no poznali sme sa dobre, a v profesionálnom zmysle sme tvorili dobrý súdržný tím. Ja som bol honec – kameraman, a on spravodajca – navádzač.

Sám seba však s obľubou označoval za filozofa. Aj v správach ho tak predstavovali. No na výplatnej listine, ktorú spisujú v cirkevno – anglickom jazyku, sa jeho funkcia nazýva jednoznačne: *crack discourse - monger first grade*⁶. V skutočnosti je teda aj on vojak. Neprotirečí si to – veď nie sme deti a veľmi dobre vieme, že sila súčasnej filozofie nie je v sylogizmoch, ale v podpore vzdušných síl. Práve preto Orci slovom „diskutérčik“ strašia svoje deti.

Ako sa na skutočného filozofa patrí, Bernard-Henry napísal abstraktnú knihu v starofrancúzštine. Nazýva sa *Les Feuilles Mortes*, čo znamená *Mŕtve lístie* (sám to preložil trochu inak – *Mŕtve listy*). Útoční diskutérčici sa hrdia znalosťou tohto jazyka a vzťahujú svoj rodokmeň až k starofrancúzskym mysliteľom, vymýšľajúc si podobné mená. Je to, samozrejme, najčistejší transvestizmus a maškaráda. Berú to však vážne – ich špeciálny útvar sa nazýva *Le Coq d'Esprit*⁷ a na verejnosti sa neustále častujú nezrozumiteľnými ráčkovanými frázami. Ja však dobre viem, že Bernard-Henry vedel po starofrancúzsky len niekoľko viet a dokonca aj piesne počúval s prekladom. Preto, ak si zrátate dve

⁶ útočný diskutérčik prvého rangu

⁷ „Kohút ducha“

a dve, knihu zaňho napísal kreatívny argumentovač s francúzskym modulom.

Vieme, ako sa tvoria tieto starofrancúzske traktáty – vezme sa dáky hmlistý prastarý citát, načíta sa do manytú, prsty sa pár sekúnd poihrajú s tlačidlami menu, a je to – stavebnicu slov možno vršiť po plafón. No iní navádzači útočnej aviácie si takým čímsi život nekomplikujú. Takže Bernard-Henry bol svedomitým profesionálom, a nebyť jeho mrzutého hobby, televízny slovník by mu venoval oveľa viac priestoru.

Mnohí ho doposiaľ považujú za dákeho nezištného rytiera ducha a pravdy. Nebol ním. No neodsudzujem ho.

Život je prikrátky a naša cesta, to nie je vždy med lízať. Normálny verejný intelektuál uprednostňuje komfortne klamať po spáde diskusných siločiar, ktoré sa začínajú a končia kdesi na hornej pologuli Big Biza. Niekedy, v bezpečnej zóne, si dovoľí voľnomyšlienkársy zakikiríkať – obyčajne po starofrancúzsky, aby sa náhodou niekoho nedotkol. No a, pochopiteľne, odhaľuje represívny orkský režim. A bodka.

Akékoľvek iné správanie býva ekonomicky zle motivované. Po cirkevno – anglicky sa to volá *smart free speech* – umenie, ktoré dokonale ovládajú všetci účastníci svetovej psycho – parády.

Nie je to také jednoduché, ako to možno vyzerá. Nepostačuje známa vnútorná plasticita, ešte je nevyhnutné poznať aj skutočný priebeh siločiar, čo Orci nikdy nechápu. A charakteristickým znakom predmetných línií je, že neustále menia polohu. Takže tá robota dokáže poriadne vy-nervovať a je skoro rovnako riskantná ako práca burzového makléra.

Ach, mimochodom – kreatívny argumentovač predpokladá, že slovo „smart“, teda „dôvtipný“, je odvodené z prastarého znaku dolára (tak sa kedysi nazývali manytú) a skrátené súvisí so slovom „trh“ – „mart“. To je veru možné. No samotné ovládanie *smart free speech* – je dosť biedne platená znalosť, pretože ponuka značne prevyšuje dopyt.

Len si nemyslite, že sa dívam na tých chlapíkov povýšenecky. V podstate nie som o nič lepší. Ako komerčný vizuálny umelec som, nepochybne, zbabelý konformista – a taká poloha mi absolútne vyhovuje. Zato som smelý a skúsený letec, to je fakt. A ešte – vynaliezavý a ohnivý milenec, hoci tá, na koho upriamujem svoju lásku, to sotva môže skutočne oceniť. No o tom potom.

Takže, všetko sa začalo tým, že sme s Bernardom-Henrym dostali príkaz nahráť do televíznych správ formálny videodôvod vojny číslo 221 – takzvaný *casus belly*. Elektronické slovníky tvrdia, že tento cirkevno – anglický výraz pochádza zo starodávneho idiómu „rozpárať [nepriateľovi] brucho“. Nahráť v skutočnosti znamená „zorganizovať“. My s Bernardom-Henrym tomu rozumieme aj bez slov, nakoľko sme spolu začali už dve vojny – číslo 220 a 218. Devätnástu iniciovali konkurenční tvorcovia.

Zorganizovať *casus belly* je tajné, delikátne a veľmi komplikované zadanie. Poverujú ním len najlepších špecialistov. Teda nás.

Za najpresvedčivejší a najnespornejší videodôvod vojny, na ktorom sa zhodnú absolútne všetci kritici, komentátori a pánditi súčasnej vizuálnej kultúry, tak ako aj pred stáročiami, sa považuje takzvaná *damsel in distress*. Opäť sa ospra-

vedľňujem za cirkevno – anglický výraz, no inak to nevyjad-
ríte. Navyše sa mi páči zvuk tých hrozných slov, doslova na-
páchnutých pušným prachom.

Damsel in distress – nie je proste len „dievča v nebezpe-
čenstve“, ako sa prekladá tento výraz. Povedzme, ak toto
orské dievča spí kdesi v senníku a uzrie príznak, a zaliate
potom sa celé sa trasie, bombardovať kvôli tomu nezačne-
te. Ak sa orské dievča vyvľalo v bahne, dostalo zaucho
od babky a teraz sedí uprostred mláky a rumázga, aj to je
nedostatočná pohnútka, hoci jeho žiaľ môže byť dokona-
le úprimný. Nie, *damsel in distress* predpokladá na jednej
strane utľáčanú čistotu a na druhej strane nad ňou visiace
po zuby ozbrojené zlo.

Vygenerovať podobný obrázok s ľubovoľným rozuzlením
sfúknu naši someliéri za päť minút. No takými vecami sa
CINEWS INC zaoberá len v zábavnom bloku. To, čo sa dostá-
va do informačných šotov správ, sa má skutočne udiat na
fyzickej úrovni a stať sa časťou Svetla Vesmíru. „*Thou shalt
keep thy newsreel wholesome*“⁸, povedal Manytú. Možno
to ani nehovoril, no nám to tak podali.

Práve z náboženských dôvodov sa informačné šoty správ
nakrúcajú na chrámový celuloidový film. Fotóny sa vrežú
do svetlocitlivej emulzie, pripravenej služobníkmi Manytú-
ovho Domu podľa starodávnych receptúr, presne ako pred
mnohými stáročiami (z pietnych dôvodov sa dokonca vyrá-
ba v pôvodnej šírke).

Film má byť horľavý, pretože v Prepisoch je fráza, že
„planie ako krv Manytúa“. A prečo treba uchovať živý odtla-
čok sveta, vysvetľujú pri zasvätení do Mystéria, no ja som už

⁸ Tvoje správy nech budú čisté.

príliš vyrástol z detských nohavíc, aby som si to pamätal – a ani nechcem zabírať do bohosloveckých otázok. Podstatné je tu jedno – filmová kamera zaberá príšerne veľa miesta v mojej *Hennelóre*. Nebyť tej kamery a rakiet s guľometmi, na ostatnú technológiu by stačilo puzdro nie väčšie ako na róbertka. No čo narobíš, ak to tak chce Manytú?

Keď je reč o správach, nesmieme falšovať zobrazenie udalostí. No Manytú, nakoľko to chápú teológovia, nezačne namietat, ak udalostiam trocha dopomôžeme, aby sa uskutocnili. Prirodzene, celkom nepatrne – a túto hranicu vycítia len skutoční profesionáli. Takí ako Bernard-Henry. My realitu nefalzifikujeme. No môžeme jej urobiť, takpovediac, cisársky rez, obnažiť to, čím je tehotná – na vhodnom mieste a v potrebnom čase.

Na príhodný moment pre operáciu sme čakali niekoľko dní. Potom informátor v družine urkagana oznámil, že Šklban Durex, už pošpinený krvou orkských povstalcov (tím televíznych kamier stihol raketovým útokom pripraviť masívne krviprelieanie, no na svedomí kanálu ostali kolaterálne obete), sa severnou cestou vracia do Slávy (tak sa volá orské hlavné mesto).

S Bernardom-Henrym sme okamžite vzlietli, aby sme im skrížili cestu.

Keď vravím „my“, to znamená, že tam odletela moja *Hennelóra* nabitá filmovým materiálom a nábojmi. Spreádzalo ju moje vedomie, no telo ostávalo doma – len krútilo hlavou v bojových okuliaroch a stláčalo páky. Bernarda-Henryho však do Orklandu skutočne dopravili, taká je už raz jeho práca. Prirodzene, je to riziko. No keď je s ním moja *Hennelóra*, tak celkom minimálne.

Základňa vysadila Bernarda-Henryho na okraji cesty pár

kilometrov od Slávy – a zdvihla sa do oblakov, aby nemíňala batériu na kamufláž.

Misia sa začala.

Bernard-Henry mi prikázal prehliadnuť okolie a nájsť vhodné pozadie, kým sa bude modliť. To jeho modlenie... V skutočnosti ten starý satyr do seba pchal dáke svinstvo, ako vždy pred nakrúcaním vojnových scén. No starší some-liéri nad tým prižmurujú oči, pretože Bernard-Henry v takom stave pred kamerou lepšie vyzerá.

A to je, pochopiteľne, v práci televízneho diskutérčika to najdôležitejšie. Úprimné gestá a póza, pokojný a pomalý hlas, presvedčivé správanie a reč. Žiadne škrabanie hlavy, žiadne ruky vo vreckách. Žijeme vo vizuálnej spoločnosti a zmyslový obsah tárania na obrazovke zabezpečuje len pätnástinu jeho celkového efektu. Ostatné robí obraz.

Prášky Bernarda-Henryho začínajú naplno účinkovať tak za pol druhu – dve hodiny, a práve vtedy sa mala objaviť kaganova kolóna. Čas sme teda mali, no strácať sme ho nemohli – bolo treba rýchlo vyhľadať pozadie.

Nabral som výšku.

Krajina pôsobila dosť depresívne. Presnejšie, na jednej strane za cestou vyzerala dokonca malebne – iste, do tej miery, ako je toto slovo použiteľné v súvislosti s Orklandom – nachádzali sa tam konopné a banánové plantáže, riečka a dvojica smradľavých orkských dedín. No oproti sa začínala najpochmúrnejšia orklandská džungľa. Nebola pochmúrna sama osebe, ale pre to, čo je za ňou. Po niekoľkých stovkách metrov stromy rednú a začína sa obrovský močiar, ktorý na vedľajší úväzok slúži ako cintorín.

Orci ho nazývajú Močiar Pamäti – tam celá Sláva pochováva svojich mŕtvych. Z výšky sa podobá na pochmúr-

ne sivozelené jazero, do ktorého ústia žilky tenkých riečok. Takmer celé je posiate žltými, sivými a tmavými bodkami, z výšky pripomínajúcimi pehy. To sú plávajúce orkské truhly, takzvané „sputniky“ – okrúhle lodky, ktoré zakrývajú slamenou strechou so štyrmi nahor trčiacimi paličkami. Orci veria, že v týchto plavidlách ich duše ulietajú do kozmu k Manytúovi. Neviem, neviem...

Les pozdĺž močiara Orci vysadili úmyselne (áno, aj to existuje – Ork vysádzajúci strom). Urobili to preto, aby zapáchajúce sivozelené bariny odtisli od cesty a od svojich záhrad. Keď okolo jazdí kagan, vždy ho sprevádza ochranka, lebo sa tu dá ľahko narafovať pasca. No celkovo je v týchto končinách ľudoprázdnosť – Orci sa svojich mŕtvol boja. Ktosi im vbil do hlavy, že každé ich pokolenie zradí to predchádzajúce, a strach predkov sa u nich stal analógiou kolektívnej neurózy. Tej napomáhajú aj tučné krokodíly, čo žijú v bahne – hoci z vody nevyliezajú. Postačujú im sputniky.

V dávnych dobách sa tu usídľovali takzvaní „mudrci“, ktorí sa snažili zvýrazniť svoj nadpozemský status každodennou blízkosťou k smrti. A mestskí Orci si k nim chodili dávať veštiť z knihy *Tao Peťing* – verili, že tak možno položiť otázku samému Manytúovi (nežartujem, Orci skutočne takú knihu majú, hoci s najväčšou pravdepodobnosťou ju napísali naši someliéri). No za orkského imperátora Presra Likvida slobodných mudrcov odstránili a všetkých veštcov podriadili generálnemu štábu. Od tých čias chodí do cintorínskeho lesa len mládež – páriky, ktoré sa nemajú kam utiahnuť. Mŕtvych a krokodílov sa samozrejme boja, no láska je silnejšia než smrť. Keby som bol filozofom ako Bernard-Henry, určite by som ospieval po starofrancúzsky tajnú slávnosť života, prekvitajúcu v týchto mŕtvych húštinách.

Vhodnú scenériu som mohol hľadať v blízkosti dedín, kde sa túlajú orkské tinedžerky pasúce dobytok. A dalo sa letieť pozdĺž cesty nad okrajom džungle. Vybral som si to druhé, a doslova po piatich minútach letu som narazil na to, čo som potreboval.

Po krajnici šiel orkský párik. Chlapec a dievča, zhruba rovesníci – mohli mať tak šesťnásť, alebo trochu viac. Ten vek preto určujem tak suverénne, lebo u Orkov je to *consent age*, a keby bol niekto z nich mladší, sotva by sa rozhodli ukazovať sa spolu. Orkské úrady s tupou horlivosťou napodobujú náš mechanizmus sexuálnych represíí. Prebrali by aj náš vek súhlasu, keby to dovolili naši radcovia. Zjavne si myslia, že práve tadiaľto vedie cesta k technotrónnej spoločnosti. Koniec koncov, iná cesta im aj tak nezvýšila.

Párik mal so sebou udice. Hneď bolo všetko jasné – „rybačka“ nahrádza mladým Orkom posledný rad kinosály.

Nastavil som maximálny zoom a istý čas som si prehliadal ich tváre. Mladík bol obyčajný orkský chalan – sympatický blondák. Všetci bývajú takí, kým nezačnú piť vôľu a pičať si durian. No *damsel* bola ideálna.

V zábere vyzerala jednoducho excelentne. Po prvé, nepôsobila detsky, a to bolo dobre, pretože maloleté dievčatká ukazovali pred vypuknutím posledných dvoch vojen a divákom sa už zunovali. Po druhé, sama osebe pôsobila skvelo – mám na mysli samozrejme z hľadiska biologickej ženy. Nabetón som vedel, že Bernard-Henry tú dráždivú svinku ihneď zatúži zachrániť pred nejakým útokom.

Pozrel som na manytú. Kagan sa nachádzal ešte ďaleko, takže mi zvyšoval čas. No sotva malo zmysel hľadať iný materiál. Stručne som Bernarda-Henryho informoval o svojom náleze, preposlal som mu dievčenský ksichtík na jeho ma-

nytú a on naň okamžite zabral. Pochopil som to po dychu. Vtedy som zapol maximálne maskovanie, opatrne som párik obletel, zašiel im za chrbát a letel za nimi, počúvajúc ich táranie.

Zabočili do lesa a čoskoro na brehu jednej z riečok vtekajúcich do močiara našli poľanu, kde sa ihneď pustili... do lovu rýb. Chlapec sa zjavne venoval športovému rybárčeniu – a zaháňal od seba všetky hlúpe myšlienky. Dievča sa čoskoro začalo viditeľne nudiť, a ja tiež, no on len lovil a lovil. A brali mu.

Keď do príchodu kolóny ostávala polhodina, začalo sa to medzi nimi vyvíjať zaujímavejšie. Už som však, žiaľ, musel zasiahnuť.

Grym hľadel na čiernu guľu Bizantiuma, ktorá visela v nebi.

Keď zaklonil hlavu a zažmúril oči, vedel si predstaviť, že je to hniezdo obrovského vtáka, ktorý sa usadil na susednom strome. Ak zažmúril oči ešte tuhšie, dokázal si predstaviť, že je to lopta akýchsi titanských futbalistov – prilie-tajúca z ďalekej minulosti, keď naokolo ešte nerástli palmy, mnoho dní v roku zvyklo snežiť a po bielej pláni špacírova-li chlpaté mamuty...

Grym pozrel na Chloju.

„Treba ísť hneď na vec,“ pomyslel si. „Potom bude ne-skoro... No ako? Čo tak vstať, podísť k nej a objasť ju? No čo ak sa schytí a spýta sa: ‚Čo tá to zrazu rafla?‘ Prečo nie pred-tým, ale práve teraz? Do čerta s udicami...“

Podľa všetkých príznakov, Chloja chcela to isté, čo on. Pred schôdzkou sa nenamaľovala – podľa nepísaného mlá-dežníckeho rituálu to naznačovalo očakávanie rozhodných činov, ktorými môže mejkap utrieť.

Dobre, že sa nenamaľovala.

Jej guľatá hlava so smiešne odstavajúcimi ušami, ru-žové líčka s kožou hladkou ako na vojnovom bubne sa mu

omnoho viac páčila bez kozmetiky. Chloja aj veľmi príjemne voňala, vôbec nie po orksky – určite si na noc povkladala medzi šaty voňavé bylinky. Alebo si kúpila parfum *Ancient Serpent*, hit tejto sezóny – jej rodina nepatrí práve medzi najchudobnejšie.

Obliekala sa tiež štýlovo. Dala si novú školskú rovnošať, ktorá pripomínala detstvo a súčasne pozývala rozlúčiť sa s ním. Mala aj vestu s portrétmi Nikola – Oliviera Laurencia von Triera v rolách z rôznych rokov. Také vestičky s nápisom „*Two cultures – one world*“ šli v Žltej Zóne a stáli najmenej sto manytú. V Grymovej rodine na nezmysly toľko neutrácali. Chloji cez plece visela kozmetická kabelka z dobermanej kože – tiež nie najlacnejšia.

– Nespi, zasa ti zabrali.

Grym šklbol udicou, sňal rybu z háčika a hodil ju Chloji. Tá ju zdvihla a zľahka ju udrela hlavou o kameň. Vzápätí to s chichotom zopakovala. A potom znovu.

Grym to nevydržal, podišiel k dievčine a rybu jej vzal. Úbohého tvora ohlušil jediným úderom, hodil ho na zem a vrátil sa k udiciam.

Nechcel sa hádať. Na rozdiel od iných orkských dievčat bola Chloja dobrá. Nikdy nemučila moskytov predtým, než ich pricapila.

– Prečo sa hneváš? – spýtala sa Chloja, keď schovávala rybu do plastového vrečka s vodou, kde sa už trápili dve iné. – Nudím sa. Zbytočne som sa sem trepala.

Gryma zamrazilo v duši.

„Stačilo,“ pomyslel si. „Neskôr to už nepôjde...“

– Ak sa nudíš, pod', porozprávame sa, – navrhol.

Našťastie mal čím zamestnať ruky – bolo treba nasadiť na háčik nového červíka.

– No dobre, – povzdychla si Chloja a objala si rukami kolená.

Grym hodil udicu, podišiel ku Chloji a sadol si vedľa nej tak, aby sa jej ani náhodou nedotkol.

– Sloh si už napísala?

Chloja prikývla.

– Napísala. A ty?

– Nie. – povzdychol si Grym. – Ani som nezačal.

– To si zlízneš, – skonštatovala Chloja.

– Prečo? – nesúhlasil Grym. – Za deň to zmáknem. Odkopčím to zo *Slobodnej encyklopédie*.

– Stále sa chvastáš svojou encyklopédiou, – odvrkla Chloja. – Naschvál skrútiš každý rozhovor tak, aby si o nej hovoril. Poďme, aj ja sa začnem chvastať, že môj otec má motorku.

Grym očervenel – trafila do čierneho.

– Figu tomu rozumieš, – zahundral. – O encyklopédii som sa zmienil z celkom iného dôvodu. Konkrétne preto, že ani tam nemôžem niektoré veci nájsť.

– Aké?

– Prečo všetkým orským dynastiám vyberajú mená hore. Napríklad Šklbanovcom. Ani Vizit, ani Durex nie sú orské mená, však?

– Nie, nie sú orské, – súhlasila Chloja.

– Berú slová z dávnych čias, ktorým nik nerozumie. Možno majú urážlivý význam, a my to nevieme. Vymýšľajú aj vojenské rovnošaty. Nám len pred vojnou spustia strih. O ničom takom v encyklopédii nie je ani ň. A na trhu hovorili, že Šklbanovci celú orskú štátnu pokladňu uložili u ľudí. Inak by ľudia pre nás netlačili manytú.

Chloja Grymovi zľahka vylepila zaucho.

– Radšej o tom mlč, – varovala ho. – Inak z teba narobia fašírky. Si mi to ty pekný hrdina zo Žltej Zóny.

Keď mu uštedrovala zaucho, nadvihla sa tak, že Grym pocítil dotyk jej boku. Zaplavil ho veľmi príjemný pocit. No nevedno prečo sa odtiahol. Chloja si povzdychla.

– A pozri ešte na toto, – pokračoval Grym, zasunul ruku do vaku a vytiahol odtiaľ bankovku hodnoty päť manitú. Keď ju zložil zamýšľaným spôsobom, dosiahol, že holografický obor vo vrúbkovanej kapucni, ktorý držal na pleciach guľu Bizantiuma, sa zmenil na prekvapivo odporného trpaslíka s nohami vyrastajúcimi mu spod pazúch.

– Tá tvoja politika ma unavuje, – skonštatovala Chloja. – A zase ti berú.

Grym stoicky prikývol.

– Tak ja sa teda namaľujem, – odsekla Chloja a pozrela naňho s neskrývaným posmeškom.

Grym odvrátil pohľad.

Chloja zaviazala vrečko s rybami na riadny dvojité uzol, otvorila svoju psiu kabelku a začala sa skrášľovať.

Grym na ňu zazeral a začal baliť udice. Keby mu na duši neležali také chmáry, určite by mu to začalo byť smiešne. Poznal celý ďalší beh udalostí – zažil ho už počas predošlej, rovnako neplodnej rybačky.

Chloja vytiahla z taštičky uhlíkovú ceruzku a nakreslila si na čele tri cikcakovité krivky, čo sa podobali na starecké vrásky – takzvané „čiary múdrosti“. Orkské dievčatá verili, že im to pridá múdry výzor, no Grym o tom pochyboval. Potom sa jej v rukách objavila ceruzka z bielej hlinky. Výrazne si ňou nafarbila ružové líčka, potom hlinku skryla, vytiahla rúž na líca a na povrch hlinky naniesla dva okrúhle červené fľaky, ktoré mali vyjadrovať zdravý mladý rumenec.

Na završenie procedúry si opatrne založila na tvár masívny čierny rám bez skiel, na dvoch miestach previazaný nitkou: posledný výkrik dievčenskej módy.

No aj po všetkých týchto operáciách v nej z Grymovho pohľadu ostalo čosi príťažlivé – hoci mu teraz Chloja pripomínala hrdinku orkskej básne svinku Chrju, ktorá sa vyvážala v špine a v sene, aby v predvečer Veľkého Obžerstva predstierala, že je stará krysa, a tak ušla svojmu osudu. Báseň mala jednoduché morálne poučenie – všetky svinky zjedli mlčky, no keď jedli Chrju, častovali sa prísloviami.

Chloja schovala kozmetické náležitosti, zdvihla tvár a spod hustých ryšavých mihalníc vyslala Grymovým smerom pohrďavý pohľad.

– Môžeme ísť, – skonštatovala.

No vtom – možno preto, že sa mu teraz Chloja oveľa menej páčila, sa Grym nakoniec odhodlal.

Vykročil ku Chloje, rázne ju objal a pobozkal – najprv na krk, a potom na hornú peru.

– Ach, čo ty... Čo to... Och. Zmizni, idiot, už som sa namáľovala... Myslím to vážne...

No Grym neustúpil a po pár minútach koncentrovaného soptenia už Chloja ležala na chrbte, a jasajúci Grym na nej, a v praxi skúšal všetko, čo si predtým dovolil len v myšlienkach.

Chloja nijako nepovzbudzovala jeho aktivitu, no ani príliš neprotestovala – hľadela bokom, mračila sa a opovržlivo vzdychala, doslova ako by ju toto všetko prestalo baviť pred mnohými rokmi. Grym nepostupoval príliš šikovne, nakoľko nemal takmer žiadne skúsenosti, no všetky potrebné gombíky sa porozopínali, vrstvy látok sa vyhrnuli a on pochopil, že sa to teraz skutočne stane.

Už sa to aj začalo diať, keď ho Chloja náhle silno capla dlaňou po chrbte.

– Pozri, – šepla a kývla smerom k poľane.

Grym zodvihol zrak.

Pred sebou nič nevidel. No podľa toho ako sa Chlojino telo naplo, pochopil, že nežartuje.

Potom to zbadal aj on.

Vo vzduchu nad poľanou sa dačo kolísalo. Chvela sa tam dáka nejasná škvrna. Vlastne nechvela sa ona sama, ale stromy na druhej strane poľany – tak to býva, keď v horúci deň hľadáte cez vlny sálajúceho vzduchu. Najprv to bolo celkom nebadateľné, no čím dlhšie Grym ostril zrak, tým podivnejšie vyzerali stromy v škvrne – akoby to ani neboli skutočné kmene a vetvy, ale ich odraz, skrivený v zrkadlovej stene.

– Vidiš? – šepla Chloja.

– Uhm.

– Čo je to?

– Hneď, – povedal Grym.

Snažil sa, aby mu Chloja nevykĺzla, a pritom schytil do päste hrudu zeme s trávou, nadvihol sa a hodil ju do chvejúceho sa kruhu.

Radšej to nemal robiť.

Zemina, namiesto toho, aby preletela cez škvrnu, sa zosypala nadol. Úder dopadol celkom ľahúčko, no so škvrnou sa začali diať absolútne šokujúce zmeny.

V zlomku sekundy sa stiahla do svojho centra a zmizla. No na tom mieste, kde sa pred okamihom nachádzala, vznikla smrť.

Grym ihneď pochopil, že je to ona – akoby mu už ukazovali a vysvetľovali, aké bude ich posledné stretnutie. Spoznal ju a takmer sa ani nezľakol.

Smrť mala matno čiernu farbu a podobala sa na dlhú nížku motorku – bez kolies, ale zato s množstvom nesymetrických reflektorov na nose. Niektoré boli priehľadné a iné biele ako oči slepca. Motocykel nemal sedadlo, no pre smrť sa to zdalo celkom normálne. Smrťi šikmo do strán trčali krátke čierne krídla a jej skosený nesymetrický trup pozostával z množstva plavne sa pohybovavajúcich plôšok – akoby z nejakých neustále sa otvárajúcich a zatvárajúcich klapiek.

Smrť mala dokonca tetovanie – červené šípky zbiehajúce sa k nosu, vytvárajúce v strede trupu cikcak. Pod šípmi sa vynímali malé odznaky, oceňujúce víťazstvá – veľké aj maličké ľudské figúrky a akési čísla – veľmi solídne čísla. Hneď za číslami sa na trupe nachádzali oceľové platničky, z ktorých trčali krátke hlavne guľometov. Navyše smrť bzučala – no celkom potichu. Keby sa Grym špeciálne nezapočúval, nevyšiel by si to.

– Kamera, – vydýchla Chloja a Grym pochopil, že má pravdu.

No vôbec to neznamenal, že sa mýlil ohľadom smrti.

Nikdy nevidel bojovú telekameru tak zblízka. Len na obrázkoch.

– Netras sa tak, – šepkala Chloja. – Keby nás chcela zabiť, už by nás zabila. Dačo potrebuje. Pod', vstaneme, ale pomaličky... A s rukami hore.

Grym vstal snažiac sa vyvarovať rýchlych pohybov – no pochopil celú ťažkosť svojej situácie. Chloja to mala jednoduché: keď vstávala, jednoducho si napravila šaty. No jemu spadli nohavice a stál tam červený od hanby, hľadiac do beliem čierneho motocykla, ktorý pred ním visel.

Zrazu sa ozvala hlasná hudba – to zahrali vonkajšie reproduktory kamery.

Bola to čudná hudba, vôbec nie orkská. Zhnela hrozivo prenikavo a pripomínala minulosť, zabudnutú slávu a smrť. Hrala celú minútu, nie menej – a ku koncu Grym pocítil v hrudi takú odvahu, že sa nahol, natiahol si nohavice a zapol gombík.

Hudba stíchla, kamera sa plavne zahojdala vo vzduchu – akoby ukazovala, kam treba ísť. Grym nerozhodne vykročil tým smerom, a kamera ihneď prikývla bielym nosom, celkom tak ako vyjadruje súhlas človek.

Grym urobil krok, potom ďalší. Kamera sa premiestnila spolu s ním.

– Chce, aby sme vyšli na cestu, – povedala Chloja.

– To je mi jasné, – odvetil Grym. – A čo keby sme ušli do lesa? Ako nás bude naháňať medzi stromami?

Ťažko tomu veriť, no kamera akoby začula ich slová. Obrátila sa k lesu, ktorý delil poľanu od cesty, a Grym uzrel jej zložito ohnuté telo z profilu. Na jednom zo stabilizátorov mohol teraz pozorovať emblém Bizantiuma – dvojité zrkadlové „B“, ponášajúce sa na vertikálne prečiarknutú osmičku.

Ozval sa hlasný treskot. Kamera sa zahalila dymom a do lesa vleteli veľmi rýchle červené čiary, zanechávajúce za sebou dymovú stopu. Tam, kde sa tieto čiary zrážali s kmeňmi, vznikali žlté oblaky drevených pilín a vysoké staré stromy sa ako podťaté sviečky zväľali na všetky strany.

Potom kamera prestala strieľať, otočila sa ku Grymovi a Chloji a niekoľkokrát zavelila sem a tam nosom – presne tak, ako keď človek záporne krúti hlavou. Potom znehybnela, no ešte stále sa ozýval treskot padajúcich stromov.

– Tak takto nás bude naháňať, – povedala Chloja. – Pochopil si?

– Pochopil, – odvetil Grym sám nevediac komu, či kame-
re, či Chloji.

Teraz viedol k ceste dymiaci priesek a nebolo ťažké vybrať si cestu. Kamera ich pustila dopredu a niesla sa za nimi.

Keď Grym a Chloja vyšli na cestu, zastali.

– A ďalej? – spýtal sa Grym?

– Hneď nám to objasnia, – vyslovila predpoklad Chloja.

Grym sa obrátil ku kamere.

Kamera sa správala zvláštne. Neodtrhnúc od nich svoje belmá sa vzniesla nahor a nabok smerom k slnku – a zrazu zmizla. Grym pochopil, že opäť zapla maskovanie. Zrazu nevedeli, kde je – žiadne chvenie vo vzduchu sa nedalo rozlíšiť.

Grym niekoľko sekúnd pátral v nebi.

– Možno odletela, – vyslovil predpoklad.

Nik neodvetil.

Grym sa obrátil a zbadal, že Chloja leží na ceste, skrútená do kľbka. Vyzerala, akoby spala, a z ruky jej trčala akási zelená šípka. Grym sa chcel nahnúť, no vtom začul svišťanie a čosi ho bodlo. Zbadal, že mu z hrude trčí rovnaká šípka. Vytrhol ju – za plastovou nôžkou bola krátka pružná ihlička, taká tenká, že ani nevystúpila krv.

„Nič strašné,“ pomyslel si.

Potom sa mu príšerne zachcelo sadnúť si na cestu a nejestvovala možnosť odolať tomu želaniu. A keď si sadol, bolo mu jasné, že si treba ľahnúť, a ľahol si.

Chloja ležala vedľa – videl jej šaty, plece a časť líca. Oči mala otvorené, no hľadela bokom.

Grym ťažko chápal, čo sa deje. Mal pocit, že treba nabíerať trochu síl a dokáže vstať. Potreboval, aby mu niekto pomohol, trochu ho podoprel, a otupenie by prešlo. No pomoc neprišla.

Zdá sa, že sa slnko stihlo kúsok premiestniť po oblohe. A potom pocítil ešte jedno bodnutie, tentoraz do nohy

a paralýza ihneď prešla. Obrátil hlavu a zbadal, že aj Chloja ožila.

Už takmer vstala, no zrazu dostala taký úder do chrbta, že znova spadla do prachu. Grymovi sa zdalo, akoby slnko zašlo za oblak. Zdvihol zrak.

Skláňali sa nad ním ozbrojení jazdci, zakrývajúc pol oblohy. Za ich chrbtami nasledovala celá kavalkáda, ktorej Grym s Chlojou prehradili cestu.

Zjavne v nej šiel ktosi veľmi dôležitý. Ochraňovali ho ganguberserkovia zo slávskej posádky – sivobradí bohatieri s falošnými zaprášenými dredmi a krátkymi kostenými fajkami v zuboch. Mali na sebe maskáče s čiernym brnením a boli ozbrojení ťažkými kopijami. Jeden z jazdcov práve udrel Chloju do chrbta tupým koncom kopije – a teraz zbraň obracal, aby zasadil ranu ostrím. Berserkovia zabíjali bez rozmyslu, preto Grym zamrel hrôzou.

No tu sa ozval krátky rozkaz a berserko spustil kopiju. Línia jazdcov sa rozostúpila a zišli z cesty.

– Vztyk!

Grym a Chloja sa horko ťažko zdvihli na nohy.

Stál pred nimi čierny motorenvagen – dlhý, otvorený, jeden z najdrahších. Opodiaľ stál druhý motorenvagen – takisto čierny, ešte nižší a impozantnejší, ibaže zatvorený. A ešte ďalej sa výšili červené nosidlá ozdobené zlatými spastikami, so zázraky tvoriacou tvárou Manytúa, skrytou za závesom. Niesli ich mohutní siláci v zamatových šortkách po štyroch na každé držadlo.

Strecha druhého motorenvagena sa plynulo otvorila a zrolovala do schránky za sedadlami. K dvierkam ihneď priskočil od horlivosti poskakujúci dvorný tajomník – kastrát, odetý do trička s erbom, v maske kohúta.

V motrenvagene sedel...

Grym neveril vlastným očiam.

Sedel tam Šklban Durex, urkský kagan a vládca, veľký hrdina siedmych vojen. Zľava od neho sa na zadnom sedadle rozvaľoval slasťami zahŕňaný chlapec – milenec. Napravo blýskala zlatými reťazami gumová žena – z tých, čo vyrábajú v Big Bize. Kagan nemal rád ženy, o tom vedeli všetci. Táto proste predstavovala symbol šťastia, tolerantnosti a pripravenosti k medzikultúrnemu dialógu.

Zachmúrená tvár vodcu so šikmo oholenými bokombradami a sivými mieškami okolo očí neveštila nič dobré. Zdvihol ruky a zív, natahujúc si telo, navlečené do čierneho atlasového kaftanu.

– Čo sa deje?

Sekretár sa ohol, aby sa zobák jeho masky ocitol bližšie k pánovmu uchu, a čosi ticho rozprával ukazujúc na Gryma a Chloju.

Vrásky na tvári Šklbana Durexa sa vyhladili a uškrnul sa.

– Na ceste? – spýtal sa.

Sekretár prisvedčil.

Šklban Durex hodnotiaci pozrel na Gryma – akoby premýšľal, či ho nezobrať za páža.

Grym si všimol, že naňho pozorne hľadá aj kaganov obľúbenec. Durex preniesol pohľad na Chloju, potom opäť na Gryma – a zjavne si to rozmyslel. – Preč, – mávol rukou.

A tu sa stalo čosi nečakané.

– J'accuse! – zahrnel nad cestou panovačný hlas.

Nech Gryma akokoľvek vydesilo to, čo sa dialo, vydesil sa ešte viac. V prítomnosti kagana nik nesmel hovoriť takým tónom.

Nik, okrem diskutérčikov.

Tento hvízdajúci, praskaniu biča podobný výkrik poznali v Urkajine všetci. Strašili ním deti, lebo v päťách mu prichádzala smrť. „J'accuse“ znamenalo „ja obviňujem“, no nie v cirkevnej angličtine, ale v jazyku akéhosi prastarého plemena, od ktorého diskutérčici odvíjali svoj rodokmeň.

Nevedno odkiaľ sa vzal človek, ktorý rýchlo kráčal k Chloji. Iste sa priblížil k procesii, kým sa všetky oči upierali na kagana.

Človek bol vysoký a vyžaroval veľkoleposť, hoci mal jednoduchý a dokonca skromný odev – plášť z vrečoviny prepásaný špagátom. Veľkoleposť mu dodávali sivé kučery po pleciah a orlí nos. Tak vyzerali rytieri a hrdinovia.

Grym si nevedno prečo ihneď spomenul na starodávnu mincu so zlatým okrajom – jedno euro z Múzea Predkov, na ktorej boli vyrazené dva vzájomne sa zlievajúce ľudské obrysy s rozťahnutými rukami a nohami. Obrázok zahŕňal toľko slobody a hrdej dôstojnosti, že zjavne mincu nevyrazili ani Orci, ani Bizantijci. Informačná tabuľka hlásala: „t. n. *Vitruviánski mužoložci*, rytina, Leonardo da Vinci“. Odhliadnuc od vysvetľujúceho popisu, minca urobila na Gryma silný dojem. A práve približne rovnaký pocit vyvolával diskutérčik.

No toho samého zjavne znepokojovalo, čo sa deje – dolná čeľusť sa mu ledva badateľne chvela, akoby veľmi rýchlo vyslovoval akési kratučké slová, oči mu jasne žiarili. Zohnutou rukou držal berlu omotanú koženým remienkom. Keď rozpál ruky, v priesvite pláštia sa dala badať presne v jeho odtieni vybraná nepriestrelná vesta. Také mali len u ľudí.

Kagan mlčal, zamračene hľadiac na neznámeho – podľa etikety odpovedať po takom výstupe by bolo nehodné.

Ako prvý sa spamätal kohútí tajomník.

– Kto si? – prišiel na pomoc suzerénovi. – Čo robíš v zemi Urkov? Akým právom a na základe akého splnomocnenia sa staviaš do cesty urkaganovi?

Človek spravil krok k Chloji a voľnou rukou ju objal okolo pliec.

– Odpoviem ti, – zahrnel a zdvihol berlu ešte vyššie. – Som filozof. No ak nerozumieš, čo znamená to slovo, nech som pre teba jednoducho okoloidúci, ktorý nie je ľahostajný. Okoloidúci, ktorý nemá žiadne splnomocnenia okrem tých, čo mu dáva vlastné svedomie...

Grym si všimol, že človek nehľadí na kohútieho tajomníka a kagana, ale celkom iným smerom – do priestoru nad lesom. Dovtípil sa, že kamera doposiaľ visí kdesi tam. To, čo sa dialo, sa stalo trochu pochopiteľnejším.

– No hoci nemám splnomocnenia, mám novinky! – správne posadeným hlasom hrmel človek. – A tie sa vám páčiť nebudú. Vaša banda katov a vrahov neublíži tomuto dieťaťu a nepreleje viac ani jednu slzu z týchto modrých očí!

Grym si pomyslel, že zjavne nehovorí o ňom – oči mal si vožlté. A potom zbadal, ako človek pomaličky otáča Chloju k neviditeľnej kamere a odtláča ju bokom, aby mu Grym ostal za chrbtom. No pradávny orkský inštinkt zrazu Grymovi našepkal, že ak chce prežiť, teraz nesmie bežať od kamery, ale naopak, za každú cenu ostávať v zábere. Vykročil vpred a postavil sa vedľa Chloji. Diskutérčik naňho zachmúrene zazrel – no nič nenarobil. Hlas mu práve spevavo hrmel nad cestou:

– Každý človek sa rodí slobodný, takým ho vytvoril Manytú! A ja nemôžem a nebudem mlčať, keď nejaké monštrum, násilný a zlostiný zver pošliapava svetlý sviatok detstva čiernou pneumatikou svojej limuzíny, zaplatenej slzami

nespočetných vdov. Nevieť, no na druhej strane by bolo veľmi zaujímavé sa dozvedieť, a to ihneď, ako dlho ešte slobodný svet mieni byť zmierený s týmto temným škrtičom slobody a tváriť sa, že si nevšimol nevinné slzy a frkance krvi, letiace rovno do našej kamery! Nič nemôže ospravedlniť výsmech z bezbrannej čistoty, žiadne štupeľ v ľahostajných ušiach nezahlušia tlkot detského srdca, hodeného na zožranie psom a sviniam! Dnes obviňujem orkského urkagana z toho, že je katom vlastného národa. Ako dlho budeme ešte prehliadať zverstvú tohto zvrátenca, masového vraha, túto psychiatrovu nočnú moru a najnebezpečnejšieho zo sadistov? No nechcem viac rozprávať o tomto vyvrheľovi, pretože sa mi z neho obracia žalúdok. Chcem zachrániť túto... Túto... Tieto deti, ktorým surová krajina odobrala právo na detstvo a mladosť... Vyhlasujem, že sú odteraz pod ochranou Bizantiuma! Dostávajú právo na vjazd do Big Biza!

Ukázal na vzdialenú čiernu guľu na nebi a súčasne otočil hlavu bokom. Tam, kam hľadel, rástli len prícestné kríky. Grym pochopil, že diskutérčik prosto ukazoval kamere svoj ušľachtilý profil.

– Nik sa nesmie tak rozprávať s kaganom! – ohromene zašepkal kohútí tajomník.

Neznámy k nemu na okamih obrátil tvár žiariacu nadpozemskou radosťou a opäť sa pootočil k sektoru neba, ktorý sa nezasväteným javil prázdny.

– A kto sa podľa teba s ním vlastne rozpráva, s tým твоjim kaganom?

Grymovi sa zazdalo, že naokolo zavládlo prílišné ticho.

Kagan, tak ako doposiaľ, zachmúrene mlčal, hľadiac pred seba. No kohútí tajomník to nezniesol.

– Neúcta! – vydýchol, vytasil svoj kordík a vrhol sa na diskutérčika.

Ten s vysoko zdvihnutou berlou pokojne čakal a na tvári mu stále ihral rovnako sebavedomý úsmev človeka odhodlaného za svoje slová aj umrieť. A keď si bol Grym istý, že práve to sa teraz stane, z neba sa nečakane ozval treskot, a už známe červené čiary roztrhli kohútieho sekretára napoly. Naokolo sa zdvihli vysoké fontány prachu.

Všetci, čo stáli na ceste, zamreli.

A v nasledujúcu sekundu sa všetko ocitlo v pohybe.

Prvá sa z miesta pohla Chloja – vytrhla sa tomu človeku spod ramena a utekala preč.

Potom sa spamätali vojaci, obkolesujúci Durexov motorenvagen – vytasili zbrane a vyrazili do útoku na človeka. No len čo postúpili po tajomníka plávajúceho v červenej mláke, zrazili ich rovnaké dymiace červené strely – hoci vojaci postupovali rýchlo, delá poľahky premieľali ich nápor. Nad cestou sa zdvihol oblak prachu, za ktorým sa kaganov motorenvagen už strácal z dohľadu, na zemi rástla hromada rozmetaných tiel, a len človek s rovnakým úsmevom zdvíhal v ústrety útočiacim svoju berlu.

Grymovi napokon došlo, že je najvyšší čas zmiznúť z cesty. Nik ho nedržal. Prekĺzol sa popri berserkoch, ktorí sa snažili udržať svoje preľaknuté kone, a uháňal do lesa. Bežal pár minút, potom sa potkol o peň a spadol. Spadol a ostal ležať, v snahe dostať pod kontrolu divoko pracujúce pľúca.

Zozadu sa istý čas ozývali výstrely. Potom stíchli.

Vyčkal tak pol hodiny, chvíľu šiel lesom a potom vyliezol späť na cestu. Rozstrieľaná kolóna sa ocitla za lesným výbežkom – mŕtvolý odtiaľto nebolo vidno.

– Chloja! – zakričal.

Bál sa kričať nahlas, no predsa sa rozhodol zvolať ešte raz:

– Chloja!

– Tu som! – doletela odpoveď.

Grym zbadal postavičku, ktorá sa oddelila od línie stromov – Chloja vyšla na cestu o sto krokov ďalej. Grym jej vyšiel v ústrety, prižmurujúc oči pred slnkom, čo mu bilo do očí.

Už otváral ústa, aby prehovoril o nedávnych hrôzach, keď vysvitlo, že sa nechystali skončiť.

Za Chlojiným chrbtom blysol priezračný tieň. Potom sa v prázdne vytvoril trojuholníkový otvor, z ktorého sa spustili zužujúce sa schodíky. V diere sa objavil diskutérčik v hne dom plášti – zostúpil nadol a skôr, než si ho Chloja všimla, schytil ju do náručia a šmaril dovnútra čierneho trojuholníka.

Grym sa vrhol za ním, ale diskutérčik už stúpал po schodíkoch. Grym ho stihol schytiť za nohu – no stratil rovnováhu a takmer spadol.

Diskutérčik si pozrel pod nohy.

Slnko mu ožiarilo vlasy rozhodené po pleciah a Grymovi sa na okamih zazdalo, že naň hľadá nejaký slnečný boh, ktorý zostúpil z neba na zem. No potom si slnečný boh vyslobodil chodidlo, zdvihol nohu – a zrazil Gryma do prachu svojím sladko páchnucim sandálom.

Získal som jednoducho úžasné zábery. Jednu sériu pre večnosť – so slnkom bijúcim priamo do kamery nad útvarom vojakov s kopijami. A druhú už bez všetkých kudrlinek – pre správy.

Snímal som na všetky nosiče súčasne, a teraz som mal takmer minútu na chrámovom celuloide, kde sa dalo v jednom zábere vidieť Šklbana Durexa rozvažujúceho sa v motorenvagine so svojou gumovou ženou (dokonca ani nie animovanou, s kožou z najlacnejšieho bioplastu), bradatých vojakov divokého výzoru so zdvihnutými zbraňami, a pred nimi stáli deti. Mimoriadne sa vydarila najmä Chloja, pretože celý čas mrkala velikánskymi očami. Snažila sa rozrevať, no nijako sa jej to nedarilo, ale vyzeralo to tak, akoby skutočne nechápala, kde je a čo sa deje. Veľmi vhod prišiel jej orkský mejkap – tie cikcaky na čele prichádzajú do módy aj medzi našou mládežou. Dopomôžu k empatii, v tom má jasno každý someliér.

Zišli sa aj orkskí bradáči.

Orci majú dva druhy elitnej gardy – oddiely, ktoré sa zoraďujú po kaganovej pravici a ľavici. Prví sa volajú „pravoochrancovia“, druhí „gandžuberserkovia“ („ľavoochrancami“ ich

nenazývajú, pretože túto stranu považujú Orci za nečistú). V bojovom zmysle sú si približne rovnocenní, no gandžuberskovia vďaka fajkám, bradám a dredom vyzerajú na manytú oveľa lepšie. Mal som šťastie, že deťmi sa začali zaoberať práve oni. Lebo pravoochrancovia nosia dlhé čierne plášte so spastikou a viac sa podobajú na popov než na vojakov.

Do záberu sa dostal aj Grym, o čo som sa vôbec nesnažil. No našlo sa zo pätnásť sekúnd, kedy Chloja mávala mihalnicami sama – vedľa vyštrbeného hrotu kopije, s trochu rozmazaným kaganom v pozadí. Gryma teraz mohli vystrihnúť, ale pri kalkulácii s gej-audítóriom ho mohli v zábere aj nechať, pôsobil celkom sympaticky. No o takých otázkach ja nerozhodujem.

A tu do arény skočil ten klaun Bernard-Henry, na ktorého som, ak mám byť úprimný, celkom zabudol – a pustil sa predvádzať svoje vystúpenie. Takého vymletého som ho ešte nikdy nevidel, no musel som nakrúcať – je to predsa moja práca. Skrátka, vyobíjmal sa s orkskou mládežou, pohrozil pästou vojakom, a potom sa mal už len odpratať z cesty. Všetko by sa skončilo hladko – veď kagan nie je hlupák a chápe, koľko sú dve a dve. No ten trufo zašiel príďaleko a musel som strieľať.

Neznášam, keď musím pracovať v takých podmienkach – to je ako pre slona tancovať v obchode s porcelánom. V žiadnom prípade som nesmel trafiť do kagana alebo do toho orkského párika, už nahratého na chrámový film. Pochopiteľne, ani do Bernarda-Henryho som nemohol strieľať, hoci takmer by som to rád spravil. Medzi ním a kaganom ostala úzka štrbina, v ktorej som mohol pracovať svojimi delami, a prirodzene, nemal som žiadnu záruku, čo narobia odrazené strely lietajúce nebezpečne blízko automobilu.

– Zmizni z direktrisy, kretén! – zakričal som Bernardovi-Henrymu cez vysielacšku.

No ten akoby nepočul – a možno jednoducho vypol spojenie. Už som si myslel, že zložím kagana a prídem o prácu – no zachránila ma náhoda.

Kagan bol v tom čase tiež na linke – a hoci vedel, že doňho strieľať nemajú, vyľakal sa. Len čo začala paľba, pritisol sa k svojej gumenej ženskej. Spravil to mimovoľne, pretože je skúsený a vie, ako sa má správať pred kamerou. No vyznelo to smiešne.

A ďalej sa to vyvinulo ešte smiešnejšie.

„Direktrisa“ v našom žargóne označuje koridor pre guľky, v ktorom sa nesmú zdržiavať členovia filmového štábu. Ale kagan, ten tupý Ork, si myslel, že ľudia tak volajú gumené ženy a že mi kazí záber. Preto sa rýchlo odsunul nabok. A v tom momente jedna z odrazených striel zasiahla presne jeho gumenú ženskú, z ktorej na všetky strany vyprskla červená farba. Vnímavému divákovi to okamžite veľmi veľa prezradilo o kaganovom intímnom vkuse. Strecha jeho motorenvagena sa síce začala zatvárať, no neskoro.

Len vtedy Bernardovi-Henrymu došlo, že je najvyšší čas odpratať sa z cesty. Stráž naježila kopije, zomkla kruh okolo motorenvagena a procesia sa pohla ďalej po ceste, rovnako po mŕtvotách – aby nerozbíjali útvar. Bernard-Henry ešte stále zdvíhal dohora svoju berlu, no už som ho nesnímal. Nakoľko na Bernarda-Henryho už nik neútočil, nemal som dôvod strieľať.

Keď Orci prešli, vysvitlo, že na ceste leží minimálne štyridsať mŕtvych vojakov. Boli čiarni, rozdupaní podrážkami a vyzerali príšerne – snímať ich do správ nemalo zmysel. Zachránených už nebolo vidno – dokázali sa úspešne zdekovať.